

Jugul nepotrivit (2)

2 Corinteni 6.14-18: Jugul nepotrivit în căsătorie

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 22.01.2021, Actualizat: 22.01.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2. Corinteni 6.14-18

2. Corinteni 6.14-18: Nu vă înjugați nepotrivit {de fapt, nu fiți înjugați sub diverse forme; compară cu Leviticul 19.19; Deuteronomul 22.10} cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? și ce înțelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idoli? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“ {Leviticul 26.11,12}. De aceea: „leșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți“, spune Domnul; și „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice“, spune Domnul Cel Atotputernic. {compară cu Isaia 52.11}

Vom studia mai întâi jugul familiei sau jugul în căsătorie. Care pană ar putea descrie chinul sufletesc, suferința morală legate de consecințele devastatoare, care rezultă pentru viața spirituală și pentru mărturie din căsătoria unui creștin credincios cu o persoană neconvertită?

Mie nu mi se pare nimic mai de deplâns decât starea unuia care descoperă, atunci când este prea târziu, că s-a legat pe viață cu o persoană cu care nu poate avea în comun nici un gând, nici un sentiment. Unul dorește să îi slujească lui Hristos, celălalt nu poate sluji decât diavolului: unul trăiește pentru lucrurile lui Dumnezeu, celălalt suspină după lucrurile acestei lumi; unul caută să țină în moarte carnea, cu toate dorințele și afecțiunile ei, celălalt caută satisfacerea acestor lucruri. Dacă s-ar dori legarea împreună a unei oi cu o capră, oaia ar dori să se hrănească din iarba verde de pe pășune, în timp ce capra caută tufele de mure, care cresc în șanțuri, și drept urmare ambele suferă de foame. Capra nu va vrea să se hrănească pe pășune, și oaia nu poate roade tufele de mure; și drept urmare nici unul din animale nu primește ceea ce dorește categoric firea lor, numai dacă prin puterea ei mai mare capra reușește să forțeze oaia înjugată la jugul nepotrivit să rămână între tufele de mure și acolo să lăncezească și să moară. Fiecare va înțelege sensul acestei imagini; din păcate ea ne arată numai un simplu aspect obișnuit. De cele mai multe ori capra reușește să își atingă scopul. În aproape fiecare situație partenerul lumesc reușește să impună punctul lui (al ei) de vedere. Se va constata aproape fără excepție, că în cazul jugului nepotrivit în căsnicie sărmanul creștin este cel care cedează, ceea ce este confirmat prin roadele amare ale unei conștiințe rele, ale unei inimi deprimată, ale unui duh mâhnit, ale unei minți descurajate. Realmente un preț mare plătit pentru satisfacerea unei afecțiuni naturale, sau pentru obținerea vreunui avantaj nesemnificativ, lumesc! Cu adevărat, o căsătorie de felul acesta este sunetul clopotului de înmormântare pentru creștinismul practic și pentru progresul în viața divină. Din punct de vedere moral este imposibil ca cineva, al cărui gât este prins în jugul căsniciei cu o persoană necredincioasă, să fie un ucenic liber al lui Hristos. Tot astfel, un atlet nu se poate aștepta să câștige cununa la jocurile olimpice având atașată de el o greutate, sau un trup mort. Este realmente destul să ai un trup mort ca obstacol, noi nu avem nevoie să atașăm încă unul.

Nicicând nu a existat un creștin adevărat care să nu fi descoperit că a avut destul de lucru în a lupta împotriva răului unei singure inimă, fără să se împovăreze cu răul din două inimi. Fără îndoială că bărbatul care, din nebunie și neascultare, se căsătorește cu o femeie necredincioasă, sau femeia care se căsătorește cu un bărbat necredincios, este împovărat(ă)

cu relele din două inimi; și cine poate face față acestor lucruri? Cineva se poate baza pe deplin pe harul lui Hristos pentru supunerea propriei sale naturi rele; dar cu siguranță nu se poate baza în același mod pe acest har cu privire la firea rea a partenerului înjugat nepotrivit cu el. Dacă s-a înjugat din neștiință, Domnul se va ocupa de el personal, pe baza unei mărturisiri sincere, restaurându-i pe deplin sufletul; dar nu va ajunge la ucenicia credincioasă a unui ucenic. Pavel putea spune: „Nu știți că cei care alergă pe stadion, toți alergă, dar unul singur primește premiul? Astfel alergați, ca să câștigați! Iar orice luptător pentru premiu se înfrânează în toate; ei deci, în adevăr, ca să primească o cunună care se veștejește, iar noi, una care nu se veștejește. Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranță; lupt în felul acesta, nu ca lovind în aer. Ci îmi disciplinez trupul și-l țin în supunere, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu dezaprobat” (1. Corinteni 9. 24-27). Aici nu este vorba de viață sau de mântuire, ci doar de „alergarea pe pista de alergare”, și anume nu pentru a obține viața, ci „o cunună nepieritoare”.

Faptul de a fi chemat să alergi presupune posedarea vieții; pentru că nimeni nu ar chema oameni morți să alerge într-o cursă. Este evident că înainte de a începe să alerg eu am obținut viața; și, de aceea, chiar dacă aș obosi în cursă, nu îmi pierd viața, ci doar cununa; pentru că aceasta și nu viața a fost țelul pus înaintea alergării. Noi nu suntem chemați să alergăm pentru a primi viața, pentru că obținerea vieții nu este o urmare a alergării, ci a „creinței în Isus Hristos”, care prin moartea Sa a câștigat viața pentru noi și prin puterea Duhului Sfânt a pus-o în noi. Și aceasta viață, fiind viața unui Hristos înviat, este veșnică; pentru că El este Fiul veșnic, așa cum spune chiar El în rugăciunea către Tatăl Său din Ioan 17: „I-ai dat autoritate peste orice făptură, ca să dea viață eternă tuturor acelor pe care Tu I-ai dat Lui”. Ea este o viață necondiționată. El nu ne dă viață, nouă păcătoșilor, și apoi o pune înaintea noastră, pentru ca noi ca sfinți să alergăm după ea, cu perspectiva tristă de a pierde acest dar prețios prin epuizarea noastră pe pista de alergare. Aceasta ar însemna să „alerg în necunoscut”, așa cum, din nefericire, atât de mulți încearcă să facă, mărturisind că au intrat în cursă, și fără să știe dacă au sau nu viața. Astfel de suflete alergă pentru a obține viața, și nu o cunună; dar Dumnezeu nu pune viața pe arenă ca răsplată pentru victorie, ci ne-o dăruiește, înainte ca noi să începem să alergăm, ca puterea prin care putem alerga. Puterea de a alerga și țelul alergării sunt două lucruri foarte diferite; și totuși sunt confundate permanent de persoane care nu cunosc Evanghelia glorioasă a harului lui Dumnezeu, în care Hristos este prezentat ca viața și dreptatea tuturor celor care cred în Numele Său; și toate acestea ca darul gratis al lui Dumnezeu, și nu ca răsplata alergării noastre.

Având în vedere urmările îngrozitor de rele ale jugului nepotrivit în căsătorie, care lucrează înfrânând mai ales asupra uceniciei noastre, dorim acum să privim această ucenicie. Spun „mai ales”, deoarece întregul nostru caracter și toate experiențele noastre sunt influențate de acesta. Întreb foarte des, dacă cineva ar putea să dea o lovitură mai eficientă creșterii vieții divine, decât prin aceea că el ia asupra sa un jug nepotrivit. Într-adevăr, faptul în sine dovedește deja că declinul spiritual a început cu simptomele lui cele mai neliniștitoare; dar cu privire la ucenicie și la mărturie, lumina poate fi privită ca stinsă. Și dacă aceasta mai dă uneori o sclipire slabă, aceasta nu face altceva decât să arate întunecimea teribilă a poziției triste luate și consecințele de deplâns care decurg din a fi înjugat la un jug nepotrivit cu un necredincios. Atât despre influența jugului nepotrivit asupra vieții, caracterului, mărturiei și uceniciei unui copil al lui Dumnezeu.

Aș dori acum să spun un cuvânt despre efectul său moral în cercul familiei. Și aici consecințele sunt cu adevărat triste. Cum ar putea să fie altfel? Două persoane ale căror gusturi, obiceiuri, sentimente, dorințe, tendințe și scopuri sunt diametral opuse, s-au legat în cea mai apropiată și mai intimă relație. Nu au nimic în comun, așa că, în orice moment, nu pot face altceva decât să se irite unul pe celălalt. Necredinciosul nu poate, în realitate, să meargă cu credinciosul pe același drum; și chiar dacă printr-o amabilitate excesivă sau printr-o ipocrizie evidentă ar putea să dea o aparență de înțelegere, ce valoare are aceasta în ochii Domnului, Cel care judecă starea adevărată a inimii față de El? Cu certitudine, nici una. Dar dacă credinciosul renunță la sine însuși și ar merge într-un fel oarecare cu partenerul său nepotrivit de jug, aceasta poate avea loc numai cu prețul uceniciei lui; și urmarea este o conștiință acuzatoare în prezența Domnului. Aceasta va conduce însă de cele mai multe ori la un duh zdrobit și s-ar putea la amărărea dispoziției sufletești în cercul familiar, astfel că harul lui Dumnezeu nicidecum nu ar fi glorificat iar necredinciosul nu ar fi nici atras, nici câștigat. Cât de condamabilă este de aceea în orice privință o astfel de legătură! Dumnezeu este dezonorat, creșterea spirituală este deranjată, mărturia și ucenicia sunt răsturnate, și pacea și binecuvântarea dispar din cercul familiar. Se produce înstrăinare, răceală, lipsă de unitate, neînțelegere și alte lucruri, sau, dacă nu se produc acestea, ucenicia și conștiința bună vor fi sacrificate de cel credincios, pentru ca în casă să domnească pacea. Pe scurt, din orice parte am privi jugul nepotrivit - conduce întotdeauna la consecințe de deplâns.

Nu mai puțin deprimant este efectul unui jug nepotrivit cu privire la copii. De cele mai multe ori ei sunt de partea necredincioasă a părinților. Acolo nu poate fi unitate de inimă în educarea copiilor, nicio încredere reciprocă cu privire la ei. Unul dorește să îi crească sub protecția și sub călăuzirea Domnului, celălalt dorește să îi educe după principiile acestei lumi, ale cărnii și ale diavolului; și deoarece simpatia copiilor, pe măsură ce cresc, se îndreaptă spre lume și carne, este ușor să ne imaginăm care va fi sfârșitul. Pe scurt, este un efort nepotrivit, contrar Scripturii și zadarnic să ari cu un „jug nepotrivit” sau „să semeni câmpul cu două feluri de sămânță”, și totul se va încheia cu durere și confuzie.

Înainte de a părăsi această parte a studiului nostru, vrem să aruncăm o privire asupra motivelor care în mod obișnuit îi determină pe creștini să intre într-un jug nepotrivit în căsătorie. Cu regret știm cât de ușor este ca sărmana noastră inimă să se lase convinsă despre legitimitatea unui pas, pe care dorește să îl facă, și cum diavolul caută să ne sprijine cu argumente aparent plauzibile, care ne sunt foarte clare și lasă să se recunoască suficient starea morală a sufletului. Chiar gândurile noastre referitoare la o astfel de chestiune dovedesc cât de incapabili suntem noi să putem verifica cu o minte clară și o conștiință luminată spiritual de Duhul consecințele solemne ale unui astfel de pas. Dacă ochiul ar fi curat (simplu), sau dacă noi, cu alte cuvinte, am fi preocupați cu un singur subiect, și anume de gloria și onoarea Domnului, nu am oferi nici un loc gândului de a lua pe grumazul nostru un jug nepotrivit, și, prin urmare, nu am avea nici o problemă sau nedumerire asupra acestui subiect. Un alergător, al cărui ochi era ațintit la cunună, nu ar fi fost derutat prin gândul de a pune pe umerii lui o greutate de un chintal. Cum ar fi putut un asemenea gând să-i fi trecut prin cap? Nu ar fi avut un adevărat alergător mai degrabă o înțelegere clară și aproape perceptibilă despre tot ceea ce ar fi putut fi un obstacol pentru el, în timp ce el alerga pe pistă? Bineînțeles, și drept urmare, de îndată ce constată aceasta, îl respinge de la sine. Dacă așa s-ar petrece lucrurile cu creștinii în ceea ce privește căsătoriile contrare Scripturii, atunci ei ar fi scutiți de o

lume plină de durere și confuzie. Dar, vai!, nu așa se întâmplă la ei. Inima părăsește părtășia adevărată și din punct de vedere moral devine incapabilă să verifice lucrurile care se deosebesc; și în această stare diavolul câștigă o victorie ușoară și progrese rapide în efortul său păcătos de a îl determina pe cel credincios să se înjuge cu „Belial”, cu „nedreptatea”, cu „întunericul”, cu „un necredincios”.

Dacă inima este în părtășie deplină cu Dumnezeu, ea este pe deplin supusă Cuvântului Său; ea vede lucrurile așa cum le vede El, le numește așa cum le numește El, și nu așa cum le numește diavolul sau cum le-ar numi propria sa inimă firească. În felul acesta, credinciosul scapă de influența ademenitoare a unei amăgiri, care este folosită frecvent pentru a-l face să înainteze – și anume amăgirea unei mărturisi religioase false din partea acelei persoane cu care el dorește să se căsătorească. Cât de obișnuit este un astfel de caz! Este ușor să arăți anumite simptome, ca și cum ți-ai pune încrederea în lucrurile lui Dumnezeu; și inima este îndeajuns de josnică și de înșelătoare ca să facă o mărturisire de credință, pentru ca prin aceasta să prindă în mreje mai puternic picioarele copiilor lui Dumnezeu. Și așa se face că, în această chestiune, creștinii acceptă să se mulțumească, sau cel puțin se declară mulțumiți, cu o dovadă a convertirii pe care, în orice alte împrejurări, ar privi-o ca fiind slabă și superficială. Dar, vai!, experiența deschide în curând ochii asupra realității. Foarte repede se dovedește că mărturisirea a fost doar prefăcătorie deșartă, că inima este în întregime în lume și din lume. Teribilă descoperire! Cine poate descrie consecințele amare ale unei astfel de descoperiri, teama inimii, reproșurile amare și muștrările conștiinței, rușinea și nedumerirea, pierderea păcii și a binecuvântării, perturbarea păcii și a bucuriei spirituale, sacrificarea unei vieți folositoare? Omul se trezește din visul său amăgitor și își deschide ochii asupra realității îngrozitoare, aceea că este înjugat pe viață cu „Belial”. Da, așa o numește Duhul Sfânt. Nu este o concluzie sau o deducție la care se ajunge printr-un raționament îndelungat, ci este o prezentare clară a Duhului Sfânt, că așa vor decurge lucrurile pentru cei care intră într-un jug nepotrivit în căsătorie, oricare ar fi motivele care l-au influențat la aceasta.

Iubite cititor! Dacă ești în pericolul de a intra într-un astfel de jug, te rog cu cea mai solemnă seriozitate și cu dragoste cordială să te oprești și să cântărești chestiunea aceasta cu balanța sfințeniei, înainte de a înainta fie și cât grosimea unui fir de păr pe această cale fatală. Poți fi sigur că imediat ce vei face pasul acesta, inima ta va fi asaltată de regrete disperate și viața ta va fi amărâtă de nenumărate dureri. Nu te lăsa prin nimic determinat să te înjugi cu un necredincios. Sunt afecțiunile tale încătușate? Să știi că nu pot fi afecțiunile omului tău nou, ci ale firii vechi și carnale, pe care ești chemat să le dai deoparte, să le dai morții. De aceea ar trebui să strigi la Dumnezeu după putere spirituală pentru a te ridica deasupra influenței acestor înclinații și să le sacrifici pentru El. Sau interesele tale sunt în joc? Atunci să știi că sunt doar interesele tale, și dacă ți-ai atins scopul ai sacrificat interesele lui Hristos prin înjugarea ta cu „Belial”. În afară de aceasta sunt doar interese temporare, și nu veșnice. Interesele credinciosului și cele ale lui Hristos ar trebui să fie identice; și de aceea este clar că interesele lui Hristos, precum și onoarea Sa, adevărul Său și gloria Sa sunt sacrificate, dacă un mădular al trupului Său este legat cu „Belial”. Acesta este modul adevărat de a trata această întrebare. Ce sunt unele sute sau mii de bunuri trecătoare pentru un moștenitor al cerului? Dumnezeu îți poate da mai mult decât acestea. Cum? Ești tu pe cale să sacrifici adevărul lui Dumnezeu, și pe lângă aceasta propria ta pace și fericire, pentru o grămăjoară nesemnificativă de aur, pentru lucruri care pier prin întrebuințare? Întinde-ți mâna spre o

ucenicie reală, hotărâtă, sinceră și ia cuțitul tău și înjunghie afecțiunile și interesele tale pe altarul lui Dumnezeu. Și chiar dacă în acest caz nu va fi o voce audibilă din cer care să aprobe fapta ta, vei avea totuși mărturia de neprețuit a unei conștiințe aprobatoare și a unui duh netulburat – o răsplată foarte mare pentru sacrificiul prețios, pe care îl poți face. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să îți dea putere să te împotrivești ispitelor lui satan!

Aproape că nu mai este nevoie să remarcăm că, în cazurile în care convertirea are loc după căsătorie, înfățișarea situației este considerabil schimbată. Acolo nu vor mai fi muștrări ale conștiinței, de exemplu. Și chiar dacă incontestabil și aici vor fi greutăți, încercări și neazuri, totuși sufletul poate, dacă el nu a intrat intenționat și cu premeditare în această situație, aduce înaintea Domnului cu mai multă îndrăzneală înfrustarea și grijile; și - preamărit fie Dumnezeu - știm că El este gata să ierte și să restabilească și să curețe de orice nedreptate sufletul care își mărturisește greșeala și căderea. Aceasta ar putea să mângâie inima unuia care a fost adus la Dumnezeu după căsătorie. Mai mult, unei astfel de persoane Duhul Sfânt i-a dat instrucțiuni speciale și încurajări binecuvântate în cuvintele: „Dacă vreun frate are o soție necredincioasă și ea vrea să locuiască mai departe cu el, să n-o părăsească. Și o femeie care are un soț necredincios și el vrea să locuiască mai departe cu ea, să nu-și părăsească soțul. Pentru că soțul necredincios este sfințit prin soție și soția necredincioasă este sfințită prin fratele; pentru că, altfel, în adevăr, copiii ar fi necurați, dar acum sunt sfinți... Pentru că ce știi tu soție dacă vei mântui pe soțul tău? Sau ce știi tu soțule dacă vei mântui pe soția ta?” (1. Corinteni 7.12-16).

Tradus de la: [Das ungleiche Joch \(2\)](#)

Titlul original: „Das ungleiche Joch“
Din *Botschafter des Heils in Christo*, 1866, pag. 85-92

Traducere: Ion Simionescu